ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 17

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γρεβενῶν **ΔΩΡΟΘΕΟΣ** (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας **Πρωτοσύγκελλος** ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ **Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου** ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Μέγας **Ἀρχιδιάκονος** ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ἑξαμηνιαία τὰ ἡμίσυ

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀνακριβεῖς πληροφορίαι καὶ δημοσιεύσεις — Ἀνοικεία χρῆσις ἁγιαγραφικῶν ρητῶν — Ἐπιγράμματα — ὁ Παῦλος καὶ ὁ Φῆλιξ — Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Ἐπέτειος ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.* — Τελουμένης δοξολογίας ἐν τῷ ἐν Σταυροδρομίῳ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπετείῳ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρέστη ὁ πανοσιολογιώτατος Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος καὶ μετὰ τὸ πέρας μεταβὰς οὗτος εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἑλληνικῆς πρεσβείας ἐξέφρασε τῇ Α. Ε. τῷ ἐνταῦθα πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτῳ τὰς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ συγχαρητηρίους εὐχὰς καὶ προσρήσεις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

— *Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.* — Τῆς σεπτῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρας Θεοδωρωύνας ἀγούσης τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διεβίβασε τῇ Α. Ε. τῷ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένῳ τῆς Ρωσίας Στσερμπατεὺ τὰς συγχαρητηρίους αὐτοῦ προσρήσεις εὐχὰς διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου Χρυσοστόμου.

— *Μητροπολίτης Σμύρνης.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνεγνώσθησαν νέα γράμματα τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Σμύρνης Βασιλείου καὶ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως δι' ὧν παρακαλεῖται ἡ Ἐκκλησία ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν Α. Σεβασμιότητα τῶν συνοδικῶν καθηκόντων. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς ἀπόφασιν, διότι οἱ Κανονισμοὶ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἐπιβάλλουσιν ἀνεξαιρέτως πᾶσι τοῖς ἀρχιερεῦσιν, ἐκτὸς τῶν ἐκ γήρατος ἢ νόσου πασχόντων.

— *Ἐπέτειος ὀνόματος.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ ἐν Χάλκῃ ἐφησυχάζοντος Πατριάρχου πρώην Ἱεροσολύμων Νικοδήμου ἄγοντος τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη αὐτῷ τηλεγραφικῶς.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Βοδενῶν Νικοδήμῳ, τῷ δὲ ἐνταῦθα προσωρινῷ ἐπιτρόπῳ τοῦ Παναγίου Τάφου σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Διοκαισαρείας Νικοδήμῳ διὰ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος Παρθενίου.

Ὁμοίως τοῖς ἐκ τῶν ὁμογενῶν Γ. Φραγκιᾷ καὶ Γ. Κωνσταντινίδῃ, διερμηνεῖ τῆς ρουμανικῆς πρεσβείας, Γ. Λαμπίκῃ βέη, Γ. Λιάμπεῃ, Γ. Νούλῃ καὶ ἄλλοις ἄγουσι τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐηρεστήθη ἵνα διαβιβάσῃ πᾶσι τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ προσρήσεις καὶ εὐχὰς διὰ τῶν πανοσιολογ. Μ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου, Δευτερεύοντος Παρθενίου καὶ Τριτεύοντος Βενιαμίν.

— *Ἀντεπίσκεψις.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνελθοῦσα εἰς Σταυροδρόμιον ἀντεπεσκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν ἐπιτετραμμένον τῆς σερβικῆς πρεσβείας Λάζαρον Πέτροβιτς.

— *Διορισμοί.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐγένοντο οἱ ἑπόμενοι διορισμοί: Πρόεδρος τῆς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» Διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν

σεβασμιώτατος μητροπολίτης Γρεβενῶν Δωρόθεος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποχωρήσαντος ἁγίου Πελαγονίας· πρόεδρος δὲ ἦς τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον Διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἁγίου Μύρου, ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννης, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἁγίου Προικοννήσου.

— *Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος.*— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διατρανῶν καὶ αὖθις τὰς πρὸς τὸν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις «*Ἐκκλησιαστικὸν Μουσικὸν Σύλλογον*» συμπαθείας αὐτοῦ ἐνετείλατο ὅπως δοθῶσιν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ταμείου δέκα ὀθωμανικαὶ λίραι χάριν τῆς ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὑρισκομένης ἐκτυπώσεως τοῦ Βου τεύχους τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος τοῦ Συλλόγου.

Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰς ἐπὶ τῇ δωρεᾷ ταύτῃ θερμὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ.

— *Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ρασκολνίκων.*—Ἐν τῇ τακτικῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης διωρίσθη, εἰς συμπλήρωσιν τῆς, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ρασκολνίκων ὑφισταμένης Ἐπιτροπῆς, πρόεδρος μὲν ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀνθιμος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποχωρήσαντος ἁγίου Κυζίκου, μέλος δὲ ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννης.

—*Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως.* — Χθὲς ἐπανέκαμψεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος, ὃς καὶ αὐθημερὸν ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

— *Ἐπίσκεψις.*—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ κατελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μέγας Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης.

— *Μητροπολίτης Χαλδείας.* — Ὁ ἐν τῇ βασιλευούσῃ παρεπιδημῶν μητροπολίτης Χαλδείας Γερβάσιος ἠτήσατο παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἄδειαν ἵνα μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος πρὸς προσκύνησιν τῶν ἱερῶν σκηνωμάτων. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ ἐχορήγησεν αὐτῷ τὴν ἄδειαν ταύτην.

— *Διάψευσις.* — Ἐγχωρία ἐφημερὶς ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνέγραψεν ὅτι δῆθεν «ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐγκαινίζουσα περίοδον ἀληθοῦς παιδαγωγικῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς καθ' ἡμᾶς πρώτης παιδεύσεως ἀπεφάσισε νὰ μετακαλέσῃ ἐξ Ἀθηνῶν τέσσαρας ἢ πέντε ἄριστα κατηρτισμένους παιδαγωγούς, παρὰ τοῖς ὁποίοις θὰ γυμνασθῶσι κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν ἅπαντες οἱ διδάσκαλοι τῆς περιοχῆς Κωνσταντινουπόλεως.»

Ἐνετάλημεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ εἴδησις αὕτη τυγχάνει πάντη ἀνυπόστατος. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Κωνσταντινουπόλεως ἔχει εὐτυχῶς διδασκάλους λίαν καλῶς κατηρτισμένους εἰς τὰς παιδαγωγικὰς μεθόδους καὶ οὐδεμία ἀνάγκη ξένων ὑπάρχει.

— *Μητροπολίτης Προικοννήσου.*—Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Προικοννήσου Παρθένιος προπεμφθεὶς ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων.

Χθὲς δὲ Α. Π. ὁ μητροπολίτης Κώου Ἰωακεὶμ προπεμφθεὶς ὁμοίως ὑπὸ πολλῶν φίλων.

—*Μουσικὸν πόνημα.*—Τοῦ ἐν Πανόρμῳ τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου μουσικολογιωτάτου Πέτρου Φιλανθίδου ὑποβαλόντος τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ τὸ δεύτερον ἤδη πρὸς ἔγκρισιν καὶ ἐπικύρωσιν τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σιὼν» μουσικὸν αὐτοῦ πόνημα, διεσκευασμένον κατὰ τὰς παρατηρήσεις καὶ ὑποδείξεις τῆς ἐξετασάσης αὐτὸ τὸ πρῶτον ἐπιτροπῆς, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ πιττακίων ἀνέθηκε τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιθεώρησιν τοῦ ἔργου τοῖς μουσικολογιωτάτοις Ἀριστείδῃ Νικολαΐδῃ, Λαμπαδαρίῳ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Νηλεῖ Καμαράδῳ καὶ Γεωργίῳ Ι. Παπαδοπούλῳ.

Ἰωσὴφ Οἰκιάδης. — Ἀγγείλαντες προηγουμένως τὸν θάνατον τοῦ ἀοιδίμου Ἰωσὴφ Οἰκιάδου σημειοῦμεν σήμερον καὶ τὰ ἑξῆς: ὅτι ὁ μεταστὰς ἀνὴρ, εἷς τῶν λογάδων καὶ βαθμούχων τοῦ Γένους ἡμῶν γενόμενος, διετέλεσεν ἐπὶ ἱκανὰς περιόδους μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, μέλος τῆς ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν Γενικῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν Ἐπιτροπῆς, καὶ διαφόρων ἄλλων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἐπιτροπῶν, διακριθεὶς ἰδίᾳ ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει Μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος· ἐξεπροσώπησε δὲ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθείσῃ Γενικῇ ἐκτάκτῳ Συνελεύσει τῆς Σ. αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾗ προὔκειτο περὶ ὑψίστων συμφερόντων τοῦ Κράτους. Διὰ τοιαύτης αὐτοῦ δράσεως ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐθνικοῖς πράγμασιν ὁ ἀοίδιμος Ἰ. Οἰκιάδης ἀπέβη ἓν τῶν ἐντίμων καὶ φιλοστόργων τεκνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καὶ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἐν τῷ ἐν Παρισίοις ἐκδοθέντι Ἡμερολογίῳ Χασὲτ τοῦ ἔτους 1900 (Almanach Hachette) ἐν μέσῳ πολυπληθῶν στατιστικῶν ἄρθρων καὶ ἐπιστημονικῶν εἰδήσεων δημοσιεύεται βραχεῖά τις ἐπισκόπησις τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν καὶ θρησκευτικῶν Κοινοτήτων ὑπὸ τὸν τίτλον: Les Rites Orientaux, ἀφιερουσα εἰς τὸ διοικητικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ὀλιγοστίχους τινὰς παραγράφους, ὧν

ὁ συντάκτης κατάδηλος γίγνεται ὡς ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ διατελῶν τοῦ θέματος τούτου, ἀλλὰ δὴ καὶ ὡς παραμορφῶν καὶ συγχέων θεσμοὺς καὶ πράγματα, περὶ ὧν ἔχει λαβὼν φαίνεται πληροφορίας ἐκ λίαν θολερῶν πηγῶν ἢ ἐκ προσώπων τὴν αὐτὴν πασχόντων παχυλὴν ἄγνοιαν. Δὲν εἶναι βεβαίως ἔργον ἡμῶν ἵνα διδάξωμεν τοὺς δημοσιολογοῦντας Εὐρωπαίους πόθεν καὶ πῶς ὀφείλουσι νὰ ἀρύωνται ἀκριβεῖς πληροφορίας προτιθέμενοι ἵνα διαφωτίσωσι τοὺς ἀναγνώστας αὐτῶν περὶ τῶν διοικητικῶν πραγμάτων Κράτους ἢ Ἐκκλησίας τινὸς καὶ μὴ ἐκθέτωσι τούτους εἰς πλάνας κολοσσαίων διαστάσεων, οἷαι αἱ περὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐκτιθέμεναι. Ἀλλ' ὅταν βλέπωμεν τὸν συντάκτην τῆς διατριβῆς ταύτης συγχέοντα Σύνοδον καὶ Συμβούλιον, χαρακτηρίζοντα τὰς ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν νενομοθετημένας πατριαρχικὰς τῶν Ἀρχιερέων ἐπιχορηγήσεις ὡς τίμημα πωλήσεως τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, ἰσχυριζόμενον ὅτι καὶ τὸ Πατριαρχικὸν ἀξίωμα ἀπαιτεῖ προκαταβολὴν τιμήματος ἑκατοντακισχιλίων φράγκων, καὶ ὅτι ἓν τῶν εἰσοδημάτων τῶν ἀρχιερέων ἐστὶν ἡ ἀπὸ τῶν χειροτονιῶν τῶν ἱερέων εἴσπραξις δικαιωμάτων, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀπορίαν πῶς τὸ πολλῆς φήμης ἀπολαῦον ἐν Γαλλίᾳ καὶ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην μέγα ἐκδοτικὸν κατάστημα τῶν κ. κ. Hachette et Cie ἐπέτρεψεν ἵνα καταλάβῃ χῶρον ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ αὐτοῦ διατριβὴ γεγραμμένη μετὰ τοσαύτης ἀκρισίας καὶ κακοβουλίας, μὴ περιποιοῦσα τιμὴν εἰς τὸ ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις ἀξιόλογον τοῦτο Ἡμερολόγιον, ὅπερ ὡς τιτλοφορούμενον συνάμα **Μικρὰ Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ λαοῦ,** καὶ μεγίστην ἔχον κυκλοφορίαν, ἔδει βεβαίως ἵνα συντάσσηται ἀμέμπτως καὶ μετὰ πάσης τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς καὶ περισκέψεως.

ΑΝΟΙΚΕΙΑ ΧΡΗΣΙΣ ΑΓΙΑΓΡΑΦΙΚΩΝ ΡΗΤΩΝ

Οὐδένα λανθάνει ὅτι πολλοὶ ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ ἀνοικείαν πάντη ποιοῦνται πολλάκις χρῆσιν ρητῶν ἁγιαγραφικῶν, εἴτε ἐγκαταμιγνύντες ταῦτα ἀνευλαβῶς μετὰ φράσεων καὶ σκέψεων πόρρω λίαν τῆς θείας ἐννοίας καὶ ὑψηλῆς σημασίας, ἣν ἔχουσιν, ἀπεχουσῶν, εἴτε διαστρεβλοῦντες ταῦτα πρὸς ἣν ἐπιδιώκουσιν ἕκαστος ὑλόφρονα ἔννοιαν.

Ἡ ἀνοικεία αὕτη χρῆσις ἱερῶν ρητῶν προδίδωσιν ἀνευλαβῆ ἐκτίμησιν ἐκ μέρους τῶν χρωμένων, ἅμα δὲ βεβήλωσιν προκλητικὴν τῆς ὑψηλῆς ἐννοίας τοῦ διασυρομένου ἱεροῦ λογίου· Εἰς τὴν τοιαύτην πρὸ πάντων χρῆσιν τῶν εἰρημένων ρητῶν ἐνασμενίζονται γελοῖοί τινες φιλοσκώμμονες, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἐξαίρουσι τὴν τοῦ καλάμου αὐτῶν ὀξύτητα ὅταν τὰς ἑώλους σκέψεις καὶ παρατηρήσεις αὐτῶν ἐπὶ κοινωνικῶν ζητημάτων ἐπιπάσσωσιν ἐνιαχοῦ διὰ ρητῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἀσυναρτήτως, ἴσως δὲ καὶ ἀσυναισθήτως, προσκολλῶντες ταῦτα εἰς τὰς τετριμμένας καὶ χαμαιζήλων ἰδεῶν φράσεις αὐτῶν· Φρονοῦμεν ὅτι οἱ εὐάριθμοι οὗτοι λογογράφοι ἐκ σεβασμοῦ ἐπιβαλλομένου καὶ καθήκοντος ἀπαραιτήτου ὀφείλουσι ν' ἀπόσχωσι τῆς τοιαύτης κακῆς ἕξεως περὶ τὸ λεκτικὸν αὐτῶν ὕφος καὶ προσέχωσιν ἵνα μὴ συρρυπαίνωσι τὸν κάλαμον ἀνόσια μεθ' ὁσίων ἀναμιγνύντες καὶ ἱερὰ μετὰ ἀνιέρων συμπροτιθέντες. Ὡς φύσει ἀποδοκιμάζει ἡ κοινωνία ρακένδυτον καὶ γυμνόποδα, ἐν μέσῳ ὁμηγύρεως εὐπαρύφου καὶ ἀριστοκρατικῆς ἀναστρεφόμενον, οὕτως ἐπιβάλλεται νομίζομεν παντὶ τὴν θρησκείαν αὐτοῦ ἀγαπῶντι καὶ σέβοντι καὶ τὰς θείας καὶ ὑψηλὰς αὐτῆς παραγγελίας περὶ πολλοῦ ποιουμένῳ ἵνα μὴ ἁρπάζῃ ἐνίοτε μαργαρίτας τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ προσκολλᾷ ἀσεβῶς καὶ ἀνερυθριάστως εἰς φράσεις καὶ ἐννοίας μὴ αἱρομένας ὕπερθεν τοῦ χθαμαλοῦ ἐδάφους, ἀφ' οὗ ἀρύεται αὐτάς.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλάκις οἱ ἀκραιφνεῖς ζηλωταὶ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας σφοδρὰν ἀγανακτήσεως καὶ ἀποδοκιμασίας κραγὴν ἐκβάλλουσιν ὅταν τοιαύτην βέβηλον ἀνάμιξιν ἱερῶν μετ' ἀνιέρων βλέπωσι καὶ ἀκούωσιν, ἀλλ' οὐδαμοῦ οὐδέποτε ὑψώθη καὶ διὰ τοῦ τύπου φωνὴ κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἀνευλαβοῦς ταύτης φρασεολογικῆς συναναφύρσεως. Παρά τισι λαοῖς, ὡς γνωστόν, οὐ μόνον τοιαύτη φρασεολογικὴ συνανάρφυρσις δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλ' ἀπαγορεύεται καὶ αὐτὴ ἡ μεμονωμένη ἀναγραφὴ ἱεροῦ ρητοῦ ἐν τόπῳ μὴ ἱερῷ καὶ μὴ προσιδιάζοντι. Ἐὰν λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἀπαγόρευσις, ἡ τὸν πρὸς τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἀπόλυτον σεβασμὸν ὑπεμφαίνουσα, μονονοὺ νόμου ἰσχὺν περιβεβλημένη ἐστὶν ὑπ' αὐτοῦ, παρ' ἡμῖν δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται

τοὐλάχιστον ὡς ἐπιβαλλόμενον ἁπλοῦν καθῆκον; Ἐὰν τοὺς ρύπους καὶ τὰς κηλῖδας μεριμνῶμεν ἵνα ἀποτρίβωμεν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἡμῶν, δὲν ὀφείλομεν ἐγκαίρως ἵνα ἀποβάλωμεν τὴν ἀνόσιον ταύτην συνήθειαν τοῦ νὰ ποιώμεθα χρῆσιν ἀνοικείαν καὶ πάντη ἀνευλαβῆ ρητῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν Γραφῆς; Καὶ πρὸς μείζονα λύπην ἡμῶν ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ τοιαύτη τάσις ἡμῶν δείκνυται οὐ μόνον ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ προφορικῷ, ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς, ἐντεύξεσιν, αἰθούσαις κτλ. Τὸ δὲ λυπηρότερον εἶνε ὅτι καὶ ὁ λαὸς βλέπων καὶ ἀκούων ἐνίοτε ἱερὰ ρητὰ παρενειρόμενα ἐν μέσῳ σκέψεων ὑλιστικῶν καὶ φράσεων τῶν τριόδων, οὐ μόνον ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν ἀνευλαβῆ ταύτην συνήθειαν καὶ μιμεῖται τοὺς λογίους, λέγοντας καὶ γράφοντας τοιαῦτα ρητὰ ὁπότε καὶ ὅπως ἂν ἑκάστῳ δόξῃ, ἀλλὰ προθυμοποιεῖται καὶ οὗτος ἵνα ποιῆται τούτων χρῆσιν καὶ παρεμβάλλῃ αὐτὰ κατ' ἀρέσκειαν ὁσάκις οὐχὶ ἡ ἔννοια, ἀλλὰ τὸ ὁμόηχον τῶν φράσεων φανῇ αὐτῷ προσιδιάζον. Τί δ' ἐκ τούτου δυνατὸν νὰ συμβῇ; Ὁ λαὸς ἀπαγγείλας ἅπαξ καὶ πολλάκις καὶ ἐπανειλημμένως τὰ ἱερὰ ρητὰ καὶ μηδόλως τὸ ὑψηλὸν τῆς ἐννοίας ἀπ' ἀρχῆς κατανοήσας, δὲν δύναται παντάπασι μετέπειτα νὰ ἀναβιβάσῃ τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν τοῦ ρητοῦ εἰς τὴν ἁρμόζουσαν θέσιν καὶ δὲν δύναται ἵνα ἐμβαθύνῃ ὡς ἐκ τῆς τετριμμένης ἤδη χρήσεως αὐτοῦ.

Τὸ «πᾶν πρᾶγμα ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ» ὀφείλομεν νὰ ἐφαρμόζωμεν αὐστηρῶς ἐκ καθήκοντος καὶ περὶ τῆς χρήσεως φράσεων καὶ ρητῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν Γραφῆς προκειμένου. Ὀφείλομεν νὰ μὴ ἀναμιγνύωμεν ἱερὰ ρητὰ τὴν εὐτραπελίαν καὶ τὴν φιλοσκωμμοσύνην ἐν τοῖς κοινωνικοῖς ἡμῶν σφάλμασιν ἐπιδιώκοντες, μήτε νὰ ἐπικαλώμεθα ἐν τῇ φορᾷ τῶν φιλοσκωμμόνων ἡμῶν παρατηρήσεων λόγια τῆς ἁγίας Γραφῆς ἐπὶ ἐξουθενημένων ζητημάτων ἀνευλαβῶς ταῦτα πρὸς ἐμπέδωσιν δῆθεν τῶν σκέψεών μου παρεμβάλλοντες. Ἔχωμεν ὑπ' ὄψει πάντα ἀνεξαιρέτως τὸν σώφρονα εὐρωπαϊκὸν τύπον, οὗτως οὐδαμοῦ οὐδέποτε εἰς τοιοῦτον ἀσεβὲς λεκτικὸν ὕφος λόγου γραπτοῦ κατέρχεται καὶ τοιαύτην ἀτάσθαλον χρῆσιν τῶν ἁγιογραφικῶν ρητῶν ποιεῖταί ποτε.

Ὑπό τίνων ἄρα γε ἐλατηρίων ὠθούμενοι ἔνιοι τῶν παρ' ἡμῖν λογογραφούντων ἐνασμενίζουσιν εἰς τὸ τοιούτου εἴδους λεκτικὸν καὶ τίσι λόγοις πειθόμενοι φιλοῦσι τὴν τοιαύτην συνήθειαν; Φρονοῦσιν ἄραγε ὅτι οὕτω πράττοντες ἐξαίρουσιν, ὡς εἴπομεν, τὸν κάλαμον αὐτῶν, ἢ ἐζήλωσαν τὴν κούφην δόξαν ἐνίων ἀζηλώτων, ὧν τὰ ὀνόματα ἐγένοντο αὐτοῖς γνωστὰ μόνον διὰ τῶν κατὰ τῆς θρησκείας ἐκτοξευθεισῶν ὕβρεων καὶ προπηλακισμῶν; Ἐὰν δόξης ὀρέγωνται καὶ διὰ τούτου ταύτην θηρεύωσι, σφάλλονται, διότι ἡ δόξα αὐτῶν εἶνε ψευδὴς καὶ ταχὺ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας. Ὁ μέγας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Βασίλειος δείκνυσι τὴν γνησίαν πρὸς δόξαν ὁδὸν καὶ ἑπομένως δύνανται οἱ ζηλωταὶ οὗτοι ν' ἀκολουθήσωσιν. «Εἰ δόξης ἐπιθυμεῖς καὶ βούλῃ τῶν πολλῶν ὑπερφαίνεσθαι καὶ εὐδόκικος ἐν τοῖς κοσμικοῖς πράγμασι γίνεσθαι, ἔσο δίκαιος, σώφρων, φρόνιμος, ἀνδρεῖος, ὑπομονητικὸς ἐν τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας παθήμασιν· οὕτω γὰρ καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ ἐπὶ μείζοσιν ἀγαθοῖς μείζονα ἕξεις τὴν περιφάνειαν.»

Μείζων ἄρα σεβασμὸς καὶ φιλόθρησκος προσοχὴ ἐπιβάλλεται παντὶ τῷ χρῆσιν τῶν εἰρημένων ρητῶν ποιεῖσθαι βουλομένῳ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ μητροπολίτης Ἀμασείας Ἄνθιμος ἔπεμψεν ἡμῖν τὰ ἑπόμενα ἐπιγράμματα, ἅτινα καὶ ἀσμένως καταχωρίζομεν.

Α΄.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν.

Κόσμος κοσμήτωρ τοῦ κόσμου σῆς εἰκόνος
Σὺ δὲ βράβευσον τῷ κατ' εἰκόνα κόσμον
ἐκ Δημητρίου ποιμενάρχα βουλγάρων
δύσμορφον αἶσχος τῶν παθῶν μου καθάρας (α)

(α) Ἡ ἄνω ἐπιγραφὴ φαίνεται ὄπισθεν τῆς ἱερᾶς τοῦ Χριστοῦ εἰκόνος τοῦ χοροῦ τῆς ἐν Ἀχρίδι ἀρχιεπισκοπικῆς ποτε ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Κλήμεντος, γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Νικηφόρου Ἀχριδινοῦ τῷ 1739 Ἰουνίου 6η. Ἀντεγράφη καθ' ἡμετέραν ἐντολὴν τῷ 1866ῳ σωτηρίῳ ἔτει ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ ποτε Μητροπολίτου Πρεσπῶν Μελετίου ὅτε ἐκεῖσε μετέβην ἐξαρχικῶς ἀνωτέρᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἐντολῇ τῶν σεβαστῶν Πατριαρχείων.

Ἄν κόσμος ἅπας οὐκ ἀνάθημα πρέπον
Σχολή τις εὕροι τῶν ἐν εἴδει καὶ μέρει
ἀλλ' ὧδε καὶ μάλλιστα τοὔλλειπον κόρη
ἄν τις παρ' αὐτῇ τὰς ἀπαρχὰς σοὶ φέρων
οἷς καὶ πεποιθὼς σοὶ τύπον σοὶ προσφέρω
δείξῃς σὺ κἀμὲ καὶ πολίτην ἐν πόλῳ
σοὶ καὶ λιταῖς σαῖς ἱλεούσαις Δεσπότην
ἀντάξιον δώρημα σαῖς εὐποιΐαις
θέσπισμα τοῦ σοῦ μὴ δεδοικέναι τέκνου
ἐκ τῶν ἐνάντων ἐξ ἀκραιφνοῦς τοῦ πόθου
εἶν' ἐκ μαγίου οἷς ψυχὴ χαίρει μόνη
ᾄδει μονήρης Θεοδόσιος τάδε: (α)

Β'.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βελεγράδων.

Οἱ ἑπόμενοι στίχοι ἀναγινώσκονται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλακὸς χειρογράφου χαρτόου νομίμου, ἀποκειμένου ἐν τῇ Μητροπόλει Βελεγράδων.

Νόμους ἔθηκας Δέσποτα παντοκράτορ
πρὸς διοίκησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους
ἵνα πρὸς τὸ σὸν θέλημα νεύσῃ μόνον
καὶ μὴ θήραμα τοῦ ἀλλοτρίου γένῃ
ὅσοι δὲ λοιπὸν ἐρασταὶ τοῦ Δεσπότου
καὶ μυσταγωγοὶ πίστεως μυστηρίου
τῶνδε τῶν λόγων ἱεροῦ τούτου νόμου
ὡς θείων ὄντων καὶ πατροπαραδότων,
ἀκηκοότες ἔσεσθε κατὰ πάντα
ὅπως τεύξητε οὐρανῶν βασιλείας
δι' ἐντεύξεως πιστοῦ νομοκρατοῦντος
Ἀρχηθύτου τε καὶ ἱεροῦ ποιμένος
Βελεγράδων πόλεως εὐκλεεστάτης
Νικηφόρου τοὔνομα ᾧ καὶ πείθεσθε.

Μετὰ ὁριζόντειον γραμμὴν ἕπεται αὐτόθι ἡ ἑξῆς σημείωσις.

« *Οἱ ἄνωθεν στίχοι συνετέθησάν ποτε δι' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Κοσμᾶ, Ἀρχιερέως τοῦ πληρώσαντος τὸν θρόνον τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως Βελεγράδων*». (β)

Ἐν Κων)πόλει, τῇ 26ῃ Ἀπριλίου 1900.

† Ὁ Ἀμαθείας ΑΝΘΙΜΟΣ

(α) Τὸ παρὸν ἐπίγραμμα ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς ἱερᾶς εἰκόνος «τῆς εὐαγγελιστρίας Κυρίας Θεοτόκου» ὡταύτως τοῦ χοροῦ τῆς ἄνω ἐκκλησίας ἀναγινωσκόμενον ἔσωθεν, ἐκ τοῦ ἱεροῦ βήματος.

(β) Ὁ ἐνταῦθα σημειούμενος Κοσμᾶς, Κύπριος τὴν πατρίδα, χρηματίσας Μητροπολίτης Κιττιαίων, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, φαίνεται παραιτηθεὶς ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀχρίδα, ἔνθα ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη διετέλεσεν ἐκλεγόμενος πολλάκις ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν τῆς Ἀχρίδος Ἀρχιεπισκόπων Τοποτηρητὴς τοῦ θρόνου.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΗΛΙΞ

('Αποστόλων Πράξεις ΚΔ'. 24—26).

Μέγα εἶχεν ἐπιτελέσῃ ἔργον ὁ μέγας ἀπόστολος διανύσας τρὶς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, διαπλεύσας τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἱδρύων πανταχοῦ ἐκκλησίας, τὸν Χριστὸν κηρύττων καὶ τὴν ἀνάστασιν, εἰς πάντας, Ἰουδαίους τε καὶ ἐθνικούς, ἐξαγγέλλων τοῦ Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τοῦ νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ τὴν κατάργησιν, τῆς χάριτος τὴν ἐπικράτησιν, τῆς πίστεως τὴν δικαιοῦσαν καὶ ἁγιάζουσαν δύναμιν. Πολλὰ συνήντησεν ἐμπόδια καὶ ζωηροτάτην ἀντίδρασιν. Οἱ Ἕλληνες ἐμπαίζοντες ὠνόμαζον τὸν σταυρὸν μωρίαν, οἱ Ἰουδαῖοι ἐσκανδαλίζοντο. Πολλοὶ τῶν χριστιανῶν ἐξηγείροντο κατὰ τοῦ Παύλου ἀποκρούοντες τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τόλμην τῆς πίστεώς του. Ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ ἢ νὰ ἐξακολουθῇ ἰσχύων καὶ ὁ Μωσαϊκός; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπησχόλει σπουδαίως καὶ ἐξήγειρε τοὺς πρώτους μαθητάς. Οἱ δώδεκα ἔλεγον ναί, ὄχι ὁ Παῦλος. Ὁ χριστιανισμὸς ἐκινδύνευε νὰ καταστῇ Ἰουδαϊκή τις αἵρεσις καὶ οὐδὲν πλέον, θρησκεία ἄνευ μέλλοντος. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου ἔσωσεν αὐτὸν ἡ σταθερότης τοῦ Παύλου.

Μεταβὰς τὸ τρίτον εἰς Ἱεροσύλυμα ἔμαθε τὰ καθ' ἑαυτοῦ σχέδια τῶν ἐχθρῶν του. Ἐν Ἐφέσῳ διατελῶν εἶχε θλιβερώτατα προαισθήματα, τὰ ὁποῖα ἐδήλωσεν εἰς τοὺς φίλους του. Ἀλλ' οὐδὲν φοβεῖται ὁ Παῦλος! Ἀντὶ πάσης θυσίας ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἔγινε δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν. Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Ἰάκωβον, παρ' ᾧ ἦσαν ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι τῆς ἐκκλησίας, διηγήθη τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐπετέλεσεν εἰς τοὺς ἐθνικούς. Μεγάλως ἐχάρησαν οἱ ἀδελφοί· ἀλλά, φοβούμενοι τοὺς ζηλωτὰς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ὑπεχρέωσαν τὸν Παῦλον νὰ συναναβῇ μετὰ τριῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν ἰουδαϊκὸν ναὸν εἰς ἐκτέλεσιν τῶν μωσαϊκῶν διατάξεων, καθ' ἃς ἐτελεῖτο ἡ προσευχή. Ὑπακούει ὁ Παῦλος καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸν ναόν. Ἀλλ' ἰδοὺ Ἰουδαῖοι τῆς Ἀσίας τὸν περιστοιχίζουσι κατηγοροῦντες ὅτι ἀνατρέπει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, εἰσάγων Ἕλληνας εἰς τὸν ναόν, καὶ μολύνει οὕτω τὸν τόπον τὸν ἅγιον. Τὰ πλήθη συνάγονται, συγκινεῖται ἡ πόλις ἅπασα καὶ ὁ βεβηλωτὴς ἀπάγεται τοῦ ναοῦ κινδυνεύων νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ φθάσας ὁ διοικητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ λόχου Λυσίας συλλαμβάνει τὸν Παῦλον, μάτην προσπαθοῦντα νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς τὸν λαόν. Προσάγεται τῇ ἐπαύριον ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου ὁ ἀπόστολος καὶ ἐμβάλλει τοῦτο εἰς θόρυβον κηρύξας τὴν ἀνάστασιν, τὴν ὁποίαν παραδέχοντο μὲν οἱ Φαρισαῖοι, ἀπέκρουον οἱ Σαδουκαῖοι. Ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσι τὸν θάνατον τοῦ παραβάτου τοῦ

ΗΒΟΗΥ Μεδ

Μωσαϊκοῦ νόμου· τεσσαράκοντα δὲ ἐκ τῶν φανατιτῶν τούτων συμφωνοῦσι, ἐπὶ ποινῇ ἀναθέματος, νὰ μὴ φάγωσι μήτε νὰ πίωσι, πρὶν ἢ φονεύσωσι τὸν Παῦλον.

Στέλλει ὁ Λυσίας τὸν Παῦλον μετὰ φρουρᾶς εἰς Καισάρειαν πρὸς τὸν διοικητὴν Φήλικα. Πέντε δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Παύλου εἰς Καισάρειαν ὁ ἀγὼν συνάπτεται μεταξὺ τοῦ Φήλικος καὶ τοῦ ἀποστόλου, παρόντων τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως Ἀνανίου, πρεσβυτέρων καὶ τοῦ δικηγόρου Τερτούλα. Οὐδὲν περιεργότερον καὶ διδακτικώτερον τῆς σκηνῆς ταύτης. Ὁ Παῦλος καλεῖται ὑπὸ τοῦ δικηγόρου *παράλης*, βεβηλωτὴς τοῦ ναοῦ, ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Ναζηραίων, φίλος τῶν διχονοιῶν, τὰς ὁποίας σπείρει μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, ἄξιος ἄρα θανάτου ὡς ἀνατροπεὺς τῆς δημοσίας τάξεως. Τοιαύτη εἶνε πάντοτε ἡ γλῶσσα τῆς μισαλλοθρησκείας! Ἀξιοπρεπῶς ἀπολογεῖται ὁ Παῦλος ἀποκρούων τὴν κατηγορίαν. Συγκεχυμένως ὁ Φῆλιξ ἀναβάλλει τὴν ὑπόθεσιν.

Ἀλλὰ τίς εἶνε ὁ Φῆλιξ οὗτος, ὁ μέλλων νὰ δικάσῃ τὸν ἀπόστολον; Δοῦλος ἦτο ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, πρὸς ὃν ἦτο ἀγαπητότατος, προαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς διοικητὴν τῆς Ἰουδαίας μὲ ἰσχὺν ἀνωτέραν τῆς βασιλικῆς. Ἔσχε τρεῖς συζύγους βασιλίσσας κατὰ τὸν Σουετώνιον. Τὴν τελευταίαν δέ, τὴν Δρουσόλλην, θυγατέρα τοῦ Ἡρώδου Ἀγρίππα, εἶχεν ἁρπάσῃ παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἐμέσης. Εἶνε τύπος τῆς ἐποχῆς του, ἐποχῆς τῆς βίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Μετὰ τῆς ἀκρασίας ὁ Φῆλιξ εἶχε καὶ τὴν φιλαργυρίαν. Ἦτο ἀκρατὴς ὅσον καὶ φιλάργυρος. Ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροῦ τούτου, τοῦ ἀδίκου, τοῦ ἀσελγοῦς, τοῦ ἀκρατοῦς, τοῦ παραβάτου τῶν ἐθνικῶν νόμων, ἐμφανίζεται ὁ Παῦλος. Καὶ τίς εἶνε ὁ Παῦλος; Τεχνήτης, ὑφαντής, εὐτελοῦς ἐξωτερικοῦ, ἀσθενὴς καὶ ταπεινός, ἁπλοῦς τις Ἰουδαῖος, κατηγορούμενος ὅτι συνταράσσει τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του. Ὁποία δύναμις ἐκεῖ, ὁποία ἐδῶ ἀδυναμία. Μία τοῦ Φήλικος λέξις δύναται νὰ φονεύσῃ τὸν Παῦλον. Καὶ ὅμως ὁ Παῦλος μεγαλήτερος εἶνε τοῦ Φήλικος διὰ τῆς καθαρᾶς του συνειδήσεως. «Ἀγωνίζομαι, ἔλεγε, συνοψίζων τὸν βίον του, ἀγωνίζομαι ἵνα ἔχω ἀγνὴν καὶ ἀκηλίδωτον πάντοτε τὴν συνείδησίν μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων». Ἀδιαφορεῖ ὅλως ὁ Φῆλιξ καὶ περὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς κρίσεως τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν δύναμιν καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μόνον πιστεύει καὶ ἀρκεῖται ἱκανοποιῶν τὴν ἀσέλγειαν, τὴν ἀκρασίαν, τὴν ἁπληστίαν, τὴν πλεονεξίαν του.

Ἰδοὺ οἱ δύο ἄνδρες, τοὺς ὁποίους τὰ γεγονότα συμπροσήγγισαν καί, πρᾶγμα παράδοξον, ὁ ἄδικος, ὁ ἐρρυπωμένος θ' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἁγίου.

Πόση εἶνε ἡ δύναμις τῆς εὐθείας ψυχῆς! Ὁ ταπεινὸς ἐργάτης διὰ τοῦ σταθεροῦ καὶ ὑψηλοῦ λόγου του, τοῦ ἐκφράζοντος τὴν βαθεῖαν πίστιν του, προξενεῖ ζωηροτάτην αἴσθησιν εἰς τὸν Φήλικα, ὅστις ἐτήρησε μὲν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλὰ μετά τινος ἐλευθερίας καὶ ἀδείας τοῦ ἐπικοινωνεῖν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἐν τῇ πίστει. Μετὰ δέ τινας ἡμέρας, παρούσης τῆς συζύγου του Δρουσίλλης, ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν Παῦλον, θέλων νὰ τὸν ἀκούσῃ ἀποκαλύπτοντα αὐτῷ τὴν πίστιν καὶ τὰς πεποιθήσεις του. Συνεκινήθη λοιπὸν ὁ Φῆλιξ; Τὸ θέαμα τοῦ πάσχοντος καὶ μὴ γογγύζοντος ἐκείνου δικαίου ἐξήγειρε τὴν συνείδησίν του; Ὁμιλεῖ ὁ Παῦλος περὶ τῆς θείας εὐσπλαγχνίας, περὶ τοῦ Εὐαγγελίου, περὶ τοῦ Ἰησοῦ, περὶ τοῦ ἔργου του καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως. Καὶ ὁ Φῆλιξ ἀκούει. Ὁποῖον θαῦμα τὸ λεγόμενον! Καὶ ἠκούσθη ποτὲ τόσον παράδοξος διήγησις; Θεὸς ἀγαπῶν καὶ συγχωρῶν! Διδασκαλία καὶ βίος τοῦ Χριστοῦ ἀπαράμιλλος! σταυρικὸς θάνατος! θαύματα διὰ τῆς πίστεως ἐπιτελούμενα! Ἀκούει ὁ Φῆλιξ. Ὁ Παῦλος ἐξακολουθεῖ. Λαλήσας περὶ τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως, λαλεῖ ἤδη περὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, περὶ τῶν ἔργων τῆς πίστεως. Ὁ γνωρίζων, λέγει, τὸν Θεὸν καὶ πεποιθὼς ἐπὶ τὸν Χριστόν, οὗτος ἀδύνατον νὰ εἶνε δοῦλος τῶν παθῶν. Ὁ τοῦ Χριστοῦ ὀπαδὸς εἶνε νέος ἄνθρωπος, μεταβὰς ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς, φεύγων τὸ κακόν, καθαρίζων καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά του ἀπὸ πάσης κακίας. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Χριστὸν ἐπιδιώκει, ὦ Φῆλιξ, τὴν δικαιοσύνην, λέγει ὁ Παῦλος, εἶνε ἐγκρατής, σώφρων, μέτριος· διότι γνωρίζει ὅτι θὰ κριθῇ κατὰ τὰ ἔργα του ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Πάντες θὰ παραστῶσιν ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ. Καὶ σύ, Φῆλιξ, θὰ δώσῃς καὶ σὺ λόγων τῶν πράξεών σου. Ὑπάρχει δικαιοσύνη ὑπερτέρα τῆς ἀνθρωπίνης, ὑπάρχει ἀδέκαστον δικαστήριον, ὑπάρχει μέλλουσα κρίσις. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Παῦλος λαλεῖ, ὁ Φῆλιξ θορυβεῖται καὶ ἀνησυχεῖ. Ἐκεῖ πλησίον ἡ Δρουσίλλη εἶνε ἡ ζῶσα ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς του. Καὶ πάλιν συνταράσσεται παραδόξως καὶ φῶς βλέπει νέον, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις του θαμβόνει. Ὁ λόγος ἐπέτυχε τὸ σκοπούμενον. Ἡ ἐπὶ τοσοῦτον κοιμωμένη καὶ ἄφωνος ἐκείνη συνείδησις ἀνέστη ἀκούσασα περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως καὶ ἀπειλητικὴ καὶ τρομερὰ λαλεῖ τώρα. Συνταράσσεται, φοβεῖται ὁ Φῆλιξ καὶ «ὕπαγε, λέγει πρὸς τὸν ἀπόστολον, ὕπαγε, ἄλλοτε θά σε καλέσω πάλιν, τώρα ὕπαγε»! Ἀλλὰ τί ἆρά γε φοβεῖται ὁ Φῆλιξ; τὸν Παῦλον φυλακισμένον; Ἀλλὰ κρατεῖ εἰς χεῖράς του ὅλην τὴν ἐξουσίαν, εἶνε ὁ εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος. Μήπως φοβεῖται τοῦ ἀποστόλου τὴν γλῶσσαν; τοὺς λόγους του ἐκείνους περὶ δικαιοσύνης, ἐγκρατείας, μελλούσης κρίσεως; Εἶνε λοιπὸν ὁ

Φῆλιξ πνεῦμα ἀσθενὲς καὶ προκατειλημμένον; Ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος του φαίνεται ἄθλιος.

Ὢ δύναμις τῆς ἀληθείας, μεγαλεῖον τῆς συνειδήσεως! Πῶς ὁ ὑφαντής, ὁ φυλακισμένος Παῦλος ὑψηλῶς δεσπόζει νῦν τοῦ Ρωμαίου διοικητοῦ, τοῦ εὐνοουμένου τοῦ αὐτοκράτορος! Ἀπὸ τῆς εὐθείας συνειδήσεώς του καὶ ἀπὸ τῆς σταθερᾶς του πίστεως πηγάζουσιν ἡ γαλήνη, τὸ θάρρος ἡ τόλμη, διὰ τῶν ὁποίων δεσπόζει τοῦ Φήλικος. Ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ Παύλου λαλοῦσαν περὶ δικαιοσύνης, περὶ ἐγκρατείας, περὶ μελλούσης κρίσεως ὁ Φῆλιξ ἐταράχθη καὶ ἐφρικίασε, διότι εἶδε τὰ ἀδικήματα, τὰς βιαιότητας, τὰ αἴσχη τοῦ ἀτάκτου καὶ ἀκολάστου βίου του ὀρθούμενα ἐν τῇ συνειδήσει του. Φρικτὸν θέαμα, ὅραμα τρομερόν! «Παρατήρησον τὸν βίον σου, Φῆλιξ, τὸ θέαμα εἶνε σωτήριον. Μὴ ἀποπέμπῃς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Ἄφες αὐτὸν νὰ λαλήσῃ ἀκόμη. Ἀποσπᾷ τὸ προσωπεῖον τοῦ ψεύδους· σὲ ἀναγκάζει νὰ ἴδῃς σεαυτὸν οἷος πράγματι εἶσαι καὶ ἡ συνείδησίς σου, ἐξεγερθεῖσα τέλος, ἀπαντᾷ εἰς τὴν φωνήν του. Ὄχι, μὴ τὸν ἀποπέμπῃς. Εἶνε θεῖος ἀπεσταλμένος ἄκουσον αὐτόν. Εἶνε φῶς ἀνατέλλον· μὴ τὸ σβέσῃς. Σὲ καλεῖ ὁ Θεός; ἀποκρίθητι. Ἰσχυρός, πλούσιος εἶσαι· ἀλλ' εἶσαι ἄνθρωπος; Ὄχι· ἀλλὰ δύνασαι νὰ γίνῃς. Ἀνωφελὴς εἶνε, κακὴ ἡ ζωή σου, δύναται ὠφέλιμος καὶ ὑπέροχος νὰ γίνῃ. Πάσχεις τῇ στιγμῇ ταύτῃ θεωρῶν τὰ ἀδικήματά σου· ἀλλὰ δύνασαι νὰ λάβῃς τὴν συγγνώμην. Ἐρυθριᾷς ἀναλογιζόμενος τὴν ἀκρασίαν σου· ἀλλὰ δύνασαι τοῦ ἁγιασμοῦ νὰ τύχῃς. Φρίσσεις καὶ τρέμεις ἀναλογιζόμενος τὴν μέλλουσαν κρίσιν· ἀλλὰ κριτής σου θὰ εἶνε ὁ πανάγαθος καὶ δίκαιος Πατήρ. Μὴ ἀποπέμπῃς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον! Ἄκουσον, ἄκουσον ἀκόμη!»

Ἀγωνίας στιγμὴ διὰ τὸν Φήλικα· εὐμενὴς καὶ εὐλογητὴ στιγμή. Καὶ ὁ Παῦλος, ὁ προσευχόμενος καὶ κλαίων ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὁ Παῦλος θὰ χαρῇ εὐτυχὴς ὅτι ἐκακοποιήθη καὶ ἔπαθε, διότι ὁ Φῆλιξ, ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενος, μέλλει βεβαίως νὰ μεταβάλῃ τὰ συναισθήματα καὶ τὴν διαγωγήν του, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τῆς μετανοίας τὸν δρόμον, καὶ χαρὰ θὰ γίνῃ ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τούτου. «Ἀρκεῖ! Ὕπαγε! Ἄλλοτε θὰ σε καλέσω. Ὕπαγε τώρα!»

Καὶ ὁ Παῦλος ἀποχωρεῖ. Ἔκτοτε δὲ πολλάκις ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Φῆλιξ καὶ συνωμίλησεν· ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς τόλμης ἐλάλει ὁ Παῦλος κηρύττων τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν μέλλουσαν κρίσιν, καὶ ὁ Φῆλιξ ἐσυνείθισε ν' ἀκούῃ ἀδιάφορος τὸ κήρυγμα τοῦτο, δοῦλος γενόμενος τῶν παθῶν του, τῆς φιλαργυρίας του, τοῦ σκώληκος τούτου τοῦ καταστρέφοντος πᾶν εὐγενὲς συναίσθημα. Ἠλπιζεν ὁ Φῆλιξ ὅτι ὁ Παῦλος, στενοχωρούμενος ἐν τῇ φυλακῇ, ἤθελε ζητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του πληρόνων εἰς αὐτὸν χρήματα. Ἀλλ' ὁ Παῦλος δὲν ἠθέλησε διὰ χρημάτων νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ὁ Φῆλιξ, ὁ ἁμαρτωλὸς διοικητής, ὅστις ἐπὶ στιγμὴν συνεκινήθη διὰ τὰς ἁμαρτίας του, ἔγινε πάλιν σκληρὸς ὡς πρότερον. Ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, εἰσδύσας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ φιλαργύρου καὶ φιληδόνου τούτου, ἐξήγειρεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν συνείδησίν του, ἀλλὰ καὶ πάλιν αὕτη ἐβυθίσθη εἰς τὸν ζοφερὸν τῆς κακίας ὕπνον βαθύτερον.

Ἂς λησμονήσωμεν ἐπὶ στιγμὴν τοὺς τίτλους, τὰ ἀξιώματα, τὴν δύναμιν, τὴν ἐπισημότητα τῆς θέσεως τοῦ Φήλικος καὶ ἂς ἐρωτήσωμεν: Ἦτο ἄνθρωπος ὁ Φῆλιξ; Ὄχι ἦτο ὅλος πάθη, ὅλος ἁμαρτία, ὅλος ἐν τῇ ἀδικίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ. Ἐὰν ἐπείθετο εἰς τὸν Παῦλον, ἤθελε μὲν αἰσθανθῇ βαθὺν καὶ ἀδυσώπητον τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ἤθελεν οὕτω σωθῆ. «Ὢ Θεέ, ἤθελε τότε εἴπει, συγχώρησόν με!» Ἤθελε κλαύσῃ καὶ ἤθελε καὶ περὶ αὐτοῦ ῥηθῇ Τὸ «Μακάριοι οἱ κλαίοντες!»

Ὁ Φῆλιξ δὲν ἤκουσε τοῦ Θεοῦ τὴν φωνήν, καλοῦντος αὐτὸν διὰ τοῦ Παύλου καὶ τῆς συνειδήσεως εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν. Καὶ ἡμᾶς, ἀναγνῶστα, καλεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν. Ταραττόμεθα, φοβούμεθα, διστάζομεν τότε καί: Ἄλλοτε, ἀπαντῶμεν, ἄλλοτε, βραδύτερον θὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς μας, περὶ δικαιοσύνης, περὶ ἁγιότητος. Βραδύτερον; Ἄλλοτε; Ἀλλ' ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτωμεν οὕτω τὸ μέλλον; Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὕρωμεν πάλιν κατάλληλον περίστασιν; Ἂς μὴ ἀναβάλλωμεν, ὅταν ἡ συνείδησις ἀνίσταται· ἂς μὴ ἀποκρούωμεν τὴν περίστασιν ταύτην. Τίς οἶδεν ἐὰν ἄλλοτε, βραδύτερον θὰ μᾶς συγκινήσῃ πλέον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Τίς οἶδεν ἐὰν βραδύτερον θὰ ἔχωμεν τὴν ζωήν, τὴν δύναμιν, τὴν ὑγείαν; Ἡ αὔριον εἶνε τὸ ἄγνωστον, τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς γνωρίζει μόνος. Αὔριον ὁ θάνατος ἔρχεται ἁναρπάζων ἡμᾶς καὶ τὰς ἡδονάς μας, τὰ σχέδια, τὰς ὀνειροπολίας καὶ τὰς ὀλεθρίας ἀναβολάς μας. Ἂς μὴ ἀναβάλλωμεν. Διὰ τῆς ἀναβολῆς δὲν ἀποφεύγομεν τὴν εὐθύνην, ἀλλὰ βαρύνομεν αὐτήν. Ἂς μὴ προφασιζώμεθα ὅτι καιρὸν δὲν ἔχομεν ἕνεκα τῶν ἀσχολιῶν μας. Αὔριον δυνατὸν αἱ ἀσχολίαι μας νὰ εἶνε περισσότεραι καὶ ἡ ἐπιστροφή μας εἰς τὸ καλὸν καὶ εἰς τὸν Θεὸν πολὺ δυσκολωτέρα ἐκ τούτου. Πολλάκις ὁ Φῆλιξ ἤκουσε τὸν Παῦλον· ἀλλ' ἔμεινεν οἷος ἦτο, συνειθίσας ν' ἀκούῃ τὴν αὐστηρὰν φωνὴν ἐκείνην. Μετ' ἐνδιαφέροντος ἤκουεν, ἀλλ' ἡ συγκίνησις τῆς συνειδήσεως ἅπαξ μόνον παρουσιάσθη, κατὰ τὴν πρώτην συνομιλίαν, ἔπειτα δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἂς μὴ ἀφήνωμεν νὰ παρέρχηται οὕτω ἡ συγκίνησις τῆς συνειδήσεως

καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ λόγος τῆς ἀληθείας εἰσέρχεται διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ διὰ τῆς μελέτης εἰς τὴν ψυχήν μας, διδάσκων ἡμᾶς ὅτι ἀνωφελὴς εἶνε ἡ πίστις, ἥτις δὲν ἔχει βάσιν τὴν μετάνοιαν καὶ ἀποτέλεσμα τὴν ἁγιότητα τοῦ βίου, τὴν ἑνότητα ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἐν τῷ καταλλήλῳ χρόνῳ μᾶς καλεῖ, μᾶς ἕλκει, μᾶς πλήττει ὁ Θεός. Δυστυχὴς ὁ παρακούων καὶ ἀνθιστάμενος! Δυστυχὴς ὁ ἀρνούμενος ν' ἀποδεχθῇ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἡ συνείδησις καλῇ αὐτὸν εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν!

Κατὰ μετάφρασιν

Π. Κ. Γκορογιάννη.

διακόνου τῆς ἐν Γαλαζίῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

. . . . . .

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκόλλου 319 καὶ ἡμερομηνίαν 11 Ἰανουαρίου 1900 περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εὐφροσύνης Δ. Τσυκαλᾶ, Θυγατρὸς Ἀντωνίου Σπάρταλη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον Δημήτριον Τσυκαλᾶν, ἰατρόν, ἀγνώστου νῦν διαμονῆς, ἵνα κατὰ μῆνα παρέχῃ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ λίρας τουρκίας ἓξ (ἀρ. 6) λόγῳ διατροφῆς, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἤτοι ἀπὸ τῆς 11 Ἰανουαρίου 1900 καὶ παρατεινομένης ἐπ' ἀόριστον,

Κηρύσσει τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ προσωρινῶς ἐκτελεστήν,

Διατάσσει τὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶ κατὰ συνέχειαν ἀριθμοῖς,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας ἤτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν διὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἑτέρων ἑξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν διὰ τὴν ἔφεσιν καὶ

Ἐπιτίθησιν ἐξ ἡμισείας ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια διακόσια ἑξήκοντα καὶ τρία (ἀρ. 263), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Μαρτίου 1900

Ὁ Πρόεδρος 2

† **Ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ**

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

. . . . . .

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

α) Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 3944 καὶ ἡμερομηνίαν 9 Ἰουλίου 1898 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀγριππίνης Δημητρίου Τζαδαλῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

β) Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σταύρου Γεωργίου Ροζάντη,

γ) Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

δ) Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας προθεσμίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μέσων, καὶ

ε) Ἐπιτίθησιν αὐτῷ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἔτι δὲ καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑπτακόσια ὀγδοήκοντα τρία (ἀριθμ. 783) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1900.

Ὁ Προεδρεύων 2

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Διάκ. Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Καλεῖται καὶ αὖθις ὁ Μιχαὴλ Γεροντάρης, ἐργατικός, ὑπήκοος Ἕλλην, ἐκ τῆς νήσου Σερίφου, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ τὴν παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ νομίμως διωρισμένου πληρεξουσίου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Θεοδώρας Μ. Γεροντάρη, τὸ γένος Ραβιόλου, ὑπηρετρίας, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, ἐν Γαλατᾷ κατὰ τὴν ἐνορίαν Χριστοῦ. Προσεπιδουλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρὶς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Μαρτίου 1900.

Ὁ Προεδρεύων 3

† **Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκ. Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Ὁ *ὑπεύθυνος* Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

НБ ОНУ 878862 07/04/23

1948

Наукова бібліотека ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

Пі. Ш-726257